

regular, los catedráticos y alumnos del Seminario, vestidos de manto y beca, multitud de personas en trage de duelo, y una masa compacta de todas las clases sociales, tomaban parte activa en aquella fúnebre solemnidad. La música conmovía los mas tiernos afectos del alma; unísona la triste armonía con la sentida letra de los salmos, cánticos y oraciones que la Iglesia, siempre inspirada por Dios, ha consagrado á los sufragios por sus hijos difuntos, y desempeñada por el distinguido Profesor D. Leonardo Landaverde, no dejó que desear.

Terminamos esta triste reseña, dando á conocer las inscripciones latinas y castellanas que adornaban el catafalco, colocadas con gracia en dorados medallones, así como la oración fúnebre latina pronunciada despues de vísperas por el Sr. Canónigo de esta Santa Iglesia Catedral D. P. Ignacio Altamirano, y la castellana pronunciada despues de la misa de Requiem, por el Sr. Canónigo magistral D. Florencio Rosas.

Primer cuerpo, centro.

DISTICOS.

1

Incumbens sacris junxit noctesque diesque:
Moribus exemplar, ore fluentia dedit.

2

Viribus atque opibus longè Sapièntia præstat:
Caetera depereant: at decus usque manet.

3

Æstus et terris passus, et montibus imbres,
Quàm affert exultans, quae periisset, ovem!

4

Si qua abiens vaga diffugit, exhorretque vocantem,
Haec sibi inexhausti causa doloris erit.

P. I. A.

2

Segundo cuerpo, ángulos.

HEV!

EGREGIVS. VIR. SACERDOS. PLANE. DEMIRANDVS
 BONVS. PASTOR
 CASTIMONIA. CONSPICVVS. PAVPERTATE. SINGVLARIS
 DOCTRINA. CLARVS
 MORVMQVE. SEVERITATIS. INTEGERRIMVS. CVSTOS
 VERBO. ET. OPERE
 DEI. POPVLVM. SIMPLEX. ET. RECTVS. SANCTISSIME. EDOCVIT
 VSQVE. IN. DIEM. QVA. PLACIDE. QVIEVIT
 III. KALENDAS. AVGVSTI
 ANNO. DÑI. MDCCCLXXXIV.
 ¡VBERTATE. CÆLI. GAVDEAT!

B. G.

RAYMVNDVS. CAMACCVS
 TERRIS. DATVS
 ANNO. DÑI. MDCCCXVIII
 VIXIT. MORIENS
 NVNC. VERO
 CÆLO. REDDITVS
 ANNO. MDCCCLXXXIV
 ÆVO. PERPETVO. REGNAT
 MORTVVS.

J. G.

TEMPORA. MVLTA
 EVM. EXOPTAVERE
 TEMPORA. MVLTA
 ¡HEV!
 SIMILEM. NON. VIDEVNT.

J. G.

OPTIMO. PRESVLI
 GEMMÆ. ANTISTITVM
 QVERETARENSE. SEMINARIVM
 MÆRENTI. ANIMO.

D.

*J. G.***Pilastras.**

Beati mortui qui in Domino moriuntur.

APOC. XIV, v. 13.

Ubi est mors victoria tua?

I. CORINTH. XV, v. 55.

Ad te, Domine, levavi animam meam.

PSALM. XXIV, v. 1.

Ego resuscitabo eum in novissimo die.

JOANN. VI, v. 40.

En el Sepulcro.

CENOTAPHIVM. HOC. ILLIVS. HONESTAT. MEMORIAM
 ILLVSTRISSIMI. AC. REVERENDISSIMI
 D. D. D. RAYMVNDI. CAMACHO
 ECLESIAE. QUERETARENSIS. EPISCOPI
 AD. CVJVS. DVCTVM
 VITIA. FVERVNT. CORREPTA. ATQUE. EMENDATA
 LITTERÆ. SIMVL. AC. VIRTVS. FLORVERE
 QUI. PRO. SVA
 SINGVLARI. ATQUE. ADMIRABILI. SAPIENTIA
 A. QUIBVSDAM. FVIT. EPISCOPI
 NESTOR. APELLATVS.
 HVJVS. DIOECESIS. SENATVS
 AC. DIGNISSIMVS. PRÆSVL
 MERORE. AFFECTI
 TANTIQUÆ. VIRI. CVPIDI. MEMORIAM. AVGENDI
 TVMVLVM. HVNC. EREXERE
 QVI. EJVS. VITÆ
 HONESTISSIME. SANCTISSIMEQUE. ACTÆ
 TESTIS. ESSET. VERACISSIMVS.
 ÆRVMNOSAM
 CVM. BEATISSIMA. ÆTERNAQUE
 VITAM. COMMVTAVIT
 III. CALENDAS. AVGVSTI
 ÆTATIS. SVÆ. ANNO. SEXAGESIMO. SEXTO
 A. SALVTE. REPARATA
 MDCCCLXXXIV.

R. A. P.

Otras composiciones.

LVCTV. MAGNO
 PROH. DOLOR!
 QUERETARENSIS. CIVITAS. SVVM. FLORAT
 ANTISTITEM
 ILLVM. D. D. RAYMVNDVM. CAMACHO
 E. VIVIS. SVBLATVM
 III. CALENDAS. AVGVSTI
 ANN. DÑI. MDCCCLXXXIV
 CHRISTIANVS. GREX. SANCTVS. DEI. POPVLVS
 GENIBUS. FLEXIS. OCVLIS. AC. MANIBUS. IN. CÆLVM
 INTENTIS
 IRATUM. NUMEN. SVPPlici. GEMITV. PLACAT.
 PVDICÆ. VIRGINES. ADEANT
 PVERIQUE. PVRI. SENES. ET. JVNIORES
 CONCENTV. FVNEREO. ILLACRYMENT
 VT. CÆLVM
 SIT. ILLI. PERPETVA. LVX.
 ILLVSTRISSIMVS. PRÆSVL
 D. D. RAYMVNDVS. CAMACHO
 VIR
 INTEGRITATE. MORVM
 DOCTRINA. SIMVL. AC. PRVDENTIA
 CONSPICVVS
 QVI
 MIRA. DEXTERITATE
 MINIMA. ÆQVE. AC. MAXIMA
 AD. FINEM. PERDVCEBAT

QUI. VVLNERA. SÆCVLI
 SIMVLQVE. SCIENTIAM. MEDENDI
 APPRIME. NOVERAT
 ¡PROH. DOLOR!
 VITAM. PROFVDIT
 III KALENDAS. AVGVSTI
 ANNI. MDCCCLXXXIV.

D. D. RAYMVNDO. CAMACHO
 DOCTORI. THEOLOGO. EXIMIO
 QVERETARENSIS. HVJVS. ECCLESIE
 SPECTATISSIMO
 SECVNDQVE. PRÆSVLI
 PASTORI. EGREGIO
 QVI. SEIPSVM. PRÆBENS
 BONORVM. OPERVM. EXEMPLVM
 FORMA. GREGIS. FACTVS
 OPTIME. FIDELIVM. MORES
 IN. OMNIBVS
 INSTRVXIT
 CATHEDRALIS. ECCLESIE. CAPITVLVM
 IN. TESTIMONIVM. VENERATIONIS
 D.

J. G.

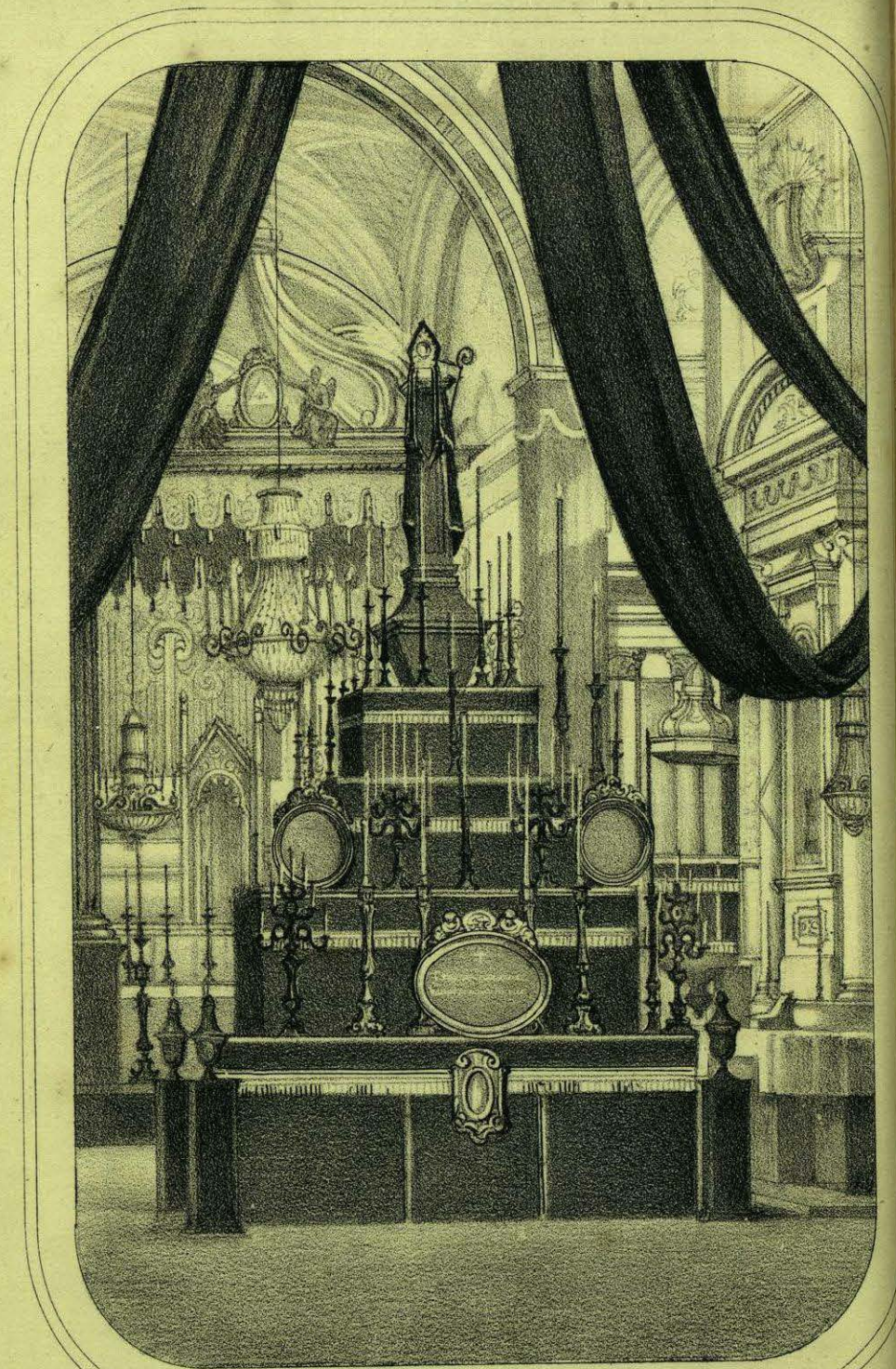
Soneto.

Himnos de gozo, y no salmódia triste
 Honrar aquí debieran la memoria
 Del celoso Pastor, que allá en la gloria
 Vibrando eterna palma en luz se viste.
 Tú la mundana senda recorriste
 Sin recoger jamas barro ni escoria:
 Su antifaz te rindió ciencia ilusoria,
 Y amor y amparo á tu rebaño fuiste.
 No le olvides, Pastor, en la montaña
 Que esmalta en flor perenne primavera,
 Y que un Sol sin Ocaso en luces baña:
 Que si te llora en afliccion sincera,
 Porque tu ausencia material le daña,
 Por tus ruegos á Dios salvarse espera.

J. M. R. B.

[Faint, illegible text within a rectangular border, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible text on the right page, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

LAUDATIO FUNEBRIS
ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI D. D.
D. RAYMUNDI CAMACHO,
DIGNISSIMI
QUERETARENSIS DIOCESEOS OLIM EPISCOPI.
ORATIO
QUAM IN CATHEDRALI ECCLESIA

P. Aguatius Altamirano.

EJUSDEM ECCLESIAE CANONICUS,

HABUIT

VESPERASCENTE DIE VIGESIMA NONA JULII

ANNI DNI. MDCCCLXXXV.

Jesus M. Barlosa

*Magna est gloria ejus in salutari
tuo: gloriam et magnum decorem im-
pones super eum.*

Ps. XX, vers. 6.

Illme. et Rme. Domine:

Venerabile Capitulum: Auditores charissimi:

UM quidnam in moriturorum hominum rebus, quidnam praesertim hac die haec dum mortis insignia, trophaeaeque ob oculos moestissimè obversantur, vel gloriae nomen revocare queat: cum hisce omnibus nostrae calamitatis iterum subeat imago, dolorisque vulnera vulnere renoventur? Quid cum funere, gloriae? Quisve detur verbis et orationi locus, dum apta omnia et opportuna fletui? Anniversaria scilicet vice dum recurrit dies, quâ Parens optimus, vitae dux et magister, filiis ereptus, fidissimisque discipulis; quâ Queretarensis Ecclesia dilectissimo, simulque amantissimo fuit viduata Sponso, ac validissimo destituta praesidio; summus dumque animis

ingeminatur dolor; et quaestibus tantum lachrymisque locus: quidni dolendum? quidve gloriae aditus, aut laudationi pateat?

At quâ verò, sis, gloria magnorum fuerit summa bonorum: quae vitam, quae salutem, quae robur nedum perficiat, ne tueri quidem ac conservare valeat? quae filiorum lachrymis, quae Sponsae desolatione commutabitur? Nonne sic fit, ut maximum maximo detrimento comparetur? At verò, nec ingenium, nec virtus, nec ille demum qui immortalem vitam agere decebat, mortis jacula effugient? Omnia ergo vincet mors? Quaenam dabitur tanto vulneri medicina? quidve dolori tanto consolationis aut levaminis? cum beneficus, providus, vigilans, amantissimus Pater et Pastor, subito fuerit, uno momento temporis ereptus; spes denique ipsa recuperandi erepta!

Nobis autem in tantâ calamitatis aerumnâ, acerbissimo dolore confectis, praesentissimam ecce Fides consolationem affert: *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus.* (1) Quid autem majori hominibus pretio, quidve optabilius eo, quod in conspectu Domini pretiosum?

Etsi igitur, ei qui doloris pondere obruitur, se ipsum liceat misero, suamque plangere aerumnam; neque ex eo solo Deo ingratus, aut verae fidei exsors sit habendus: at fidei ipsius sibi in auxilium accurrentis fas sit vocem contemnere? nusquam dolori modus? Ac certè: dum mortis jaculis excelsa quaeque ictu oculi dejecta; ejus dum tenebris circumfusus splendidissima nuper jam obscurata jacent; dumque universa hominum tamquam signum, in quod mors ejaculetur, propositum: terrena quisquis au-

(1) Ps. CXV, vers. 15.

cupat, vitamque enerviter ducere gestit, ejusmodi territus spectaculo animum exuat; aut caduca jamque labentia quamdam festinet in rabiem actus arripere frustra. Isè converso, qui ad coelum oculos intendere, coelestibusque pasci delectatur: eo potius erigitur, roboratur, atque fidei lumine sibi praeunte, ad vitam ipsam, vitaeque principium, ad divina planè mysteria contemplanda rapitur! Quantumque jam mortis ipsis è tenebris lumen splendet! Nonne, vel superioribus mentibus dignum sit spectaculum intueri, ut vix dum mors exultare partâ victoriâ cepit, ipsa tandem velut umbra evanescit; vitaque non justo erepta, sed vitae ipsius cumulata plenitudine et perfecta! Ut, qui insipientium oculis visi sunt mori, eosdem Dei gloria suo sinu exceptos recreat, ubertate inebriat, splendore circumdat! *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus.*

Quaenam autem vel ardua semita forsan, aut ignota, quâ ad ejusmodi exitum perveniatur? Nonne pro Dei gloria susceptus labor, ea tuta, ac regia demonstratur via, quâ solâ liceat ad vitam ingredi, nullis usquam temporum intervallis definiendam, non amplius mortis subjiendam imperio? Cum autem pro Dei gloriâ libenter laborem susceptum fortiter tulit justus, numquid aliud egisse credatur, quam omnem suam in Domino salutari gloriam reponere; ut, cum ex hâc tandem fuerit morte potius, quam vitâ, feliciter ereptus, gloriâ decoretur aeternâ? Nec, amplissima quamvis, frustrabitur spe. Ipse enim, Dei afflante Spiritu, Psalmista ad Dominum alloquens, et de justo disserens, ait: *Magna est gloria ejus in salutari tuo; gloriam et magnum decorem impones super eum.* (1)

(1) Psalm. XX, vers. 6.

Ad tantum igitur christianae fidei documentum animo intendentes, Illmi. ac Rmi. D. Doctoris D. Raymundi Camacho, qui quàm egregiè Queretarensi Ecclesiae Episcopus quindecim annis praefuit, praeclarae vitae cursum, etsi, pro temporis angustia, pressim, in memoriam revocemus. Unde, et maxima in doloris nos aerumnâ consolatio recreabit; eximiumque nobis ad vitae imitationem propositum exemplar intuebimur. Illud demum ratum compertumque habebitur: Deum scilicet, quem admodum illis verè aureis fidei et charitatis saeculis, quorum adhuc moribus quasi impressa vestigia feliciter remanent: sic nostris quoque coeteroquin miserimis temporibus Ecclesiae suae non deesse; sed eam coelestis sapientiae sideribus fulgentiori lumine splendentibus usque decorari misericorditer providisse.

Utinam verò ità et rerum delectu, et ipsarum expositione procedere daretur feliciter, ut nec vestris auribus gravem, nec tanto Viro indignam laudationem contexerem! Quod si, pro ingenii tenuitate, et temporis angustia, ipsâ praeterea rerum ubertate, fatebor enim, deterritus, minus praestare valeam: cum id non voluntati, sed necessitati tribuendum; incomptam licet, orationem benignè, pro humanissimo vestro more, accipiatis.

DEUS, à quo omnis sapientia, verumque hominis bonum; Deus, omnis gloriae fons et principium, ex quo verae nobilitatis splendor: id providit, ut ex iis parentibus Noster Raymundus nasceretur, qui avitae pietatis ac Religionis laude, antiquâ morum probitate, gravitate ac simplicitate conspicui florebant. Cujus puerilis institutio, ut suavissimâ Dei providentiâ ferè contingit, optimae matris sollicitudini maximâ ex parte commissa, id ab eâ

obtinuit, quod nisi à matre christianis moribus praeclara, sperari minimè detur, aut perfici. At verò, quid non ab eâ verè forti muliere, in quâ virilis fortitudo, femineaeque suavitas et gratia ità feliciter conjuncta, ut si quid arduum, vel imperio, vel prece tantum injunctum, et illud obedienti facile sit, et istud reverenti quasi jussum? Itaque generosiori indole et praeclaro ingenio puer, optimorum parentum exemplo ac monitis se virtute vel à teneris annis exercens ad eamque virili fortitudine proludens, litteris ac scientiis informandus in patriae Provinciae Urbem primariam mittitur; et viro non minus ingenii ac doctrinae, quàm egregiae virtutis laude praeclaro, patruo nempe suo, D. Doctori D. Joanni Nepomuceno Camacho, Guadalaxariensis Cathedralis Ecclesiae Canonico, à parentibus commendatur. Cumque eum non modò ut fratris, sed etiam ut suum filium vir egregius suscepisset; cùmque tùm pro more suo, tùm etiam pro eximia pueri indole, liberaliter tractasset; id illicò, assequutus est, ut ejus sibi animum arctiori charitatis vinculo devinciret, eumque suū sedulum imitorem efficeret. Ut autem hisce in omnibus, tùm viri eximii, tùm pueri, tùm etiam parentum generosior indoles sese prodiderit! Hoc enim proprium sibi generosus vindicat animus, ut ad optima quaeque et ipse eniti, et alios oblectetur contendere: ut occasionem sibi oblatam arripere festinet, cùm adest; quaerere, si absit: quin etiam, ut aliis illà sibi ultro, obviantibus potèntibus gaudeat; causamque illis offerri, et stimulos addi, et necessitatem quâdamtenus imponi summopere delectetur. Cùm igitur, et parentum consilio et adhortatione; et patrum exemplo, moribus, amore et vigilantia prorsus paternâ; et ipsius pueri virili consilio id jam perspicientis, se, in optimis si enutri-